

Att arbeta som kvinnlig ingenjör

Efter examensarbete på prematuravdelningen på Sahlgrenska fick jag jobbet på Televerket Radio mitt emot Pååls bageri i V Frölunda. Min erfarenhet från att programmera en av Digital Equipments PDP12 var tydligen en merit. PDP12 var en hybrid av en analog dator LINC och en PDP8. Denna maskin användes ofta i labb-miljö. Den hade dubbla switchregister så man kunde i tester lägga in extra instruktioner i programmet.

När jag började var jag inte medveten om den mansdominerade kulturen på Radiokontoret.

Alla ingenjörer titulerades Ingenjör. Det blev en del missförstånd när Wanda i växeln styrde samtalet till ingenjör Henricsson. När jag svarade var det en person som fortfarande frågade efter ingenjör Henricsson. Radiodirektör Rahm blev förfärad när en kvinnlig ingenjör hade anställts. Det gick ju inte att bo i dubbelrum vid resor. Men tiderna förändrades och det blev aldrig några problem.

Resorna för projektet blev av helt annan typ än de resor som ingenjörerna på fartygsradioavdelningen gjorde. De var ständigt beredda på att akut resa till någon hamn i världen och serva radiostationen ombord.

För oss i Maritexarbetsgruppen var det frekventa resor till Televerket Radios huvudkontor i Farsta. För mig blev det utbildningsresor redan från början. Valet av en datortyp som var helt ny gjorde att kursutbudet i Europa var något begränsat. Jag anställdes på hösten 1970 och redan i februari 1971 åkte jag på kurs hos Digital Equipment Corporation i Reading utanför London. Företaget var ungt och kurslokalen var en före detta kyrka. Det var stor kontrast mellan moderna datamaskiner och en typisk engelsk brandutrustning: en spann vatten. Sommaren 1971 var jag på kurs i Maynard, MA, USA. Jag var den enda kursdeltagaren som var kund. I övrigt var det DEC-anställda från USA samt en fransman. DEC's huvudkontor låg i en gammal kvarn i en nedgången liten stad, Maynard; där det inte ens fanns ett hotell. I kvarnens källare fanns det råttor vilka jag blev varnad för när jag ville se DEC:s nya "stordator": DEC10. Återigen dessa kontraster mellan den senaste tekniken och historia. För Televerket blev min resa en ny erfarenhet. Det tog ett helt år innan reseräkningen blev godkänd. Det här var problemen:

- enligt televerkets resereglemente skall långa flygresor ske i 1:a klass
jag åkte en billig resa i turistklass
- enligt samma reglemente skall resor ske med buss eller tåg
jag hyrde bil eftersom det inte fungerar med buss eller tåg i USA

Björn Eriksson och jag började samtidigt. Vi hade ett pyttelitet kontor där skrivborden stod bredvid varandra och där jag som satt längst in fick tränga mig förbi Björns stol. Björn var serierökare men på den tiden var ingen medveten om passiv rökning.

Televerket Radio hade lämnat ut en offertförfrågan för inköp av "mini"-dator som skulle styra hela systemet. Vår första arbetsuppgift var att svara på tekniska frågor från Hewlett-Packard, Honeywell-Bull, Digital Equipment och någon mer. Vi hade ingen aning om de viktigaste kraven och Alf och Olof var som bortblåsta. Leverantörerna höll god min trots att de säkert fick "goddag-yxskaft" svar. Vad vi först senare insåg var att man mer eller mindre hade bestämt sig innan på grund av att DEC:s nya koncept PDP11 hade en ny interrupt-styrd teknik. Ingen annan leverantör hade denna teknik men statens upphandlingsregler skulle följas.

Radiodirektören krävde att vi alltid skulle vara tillgängliga på kontoret. Då fanns det inga bärbara mobiltelefoner. Radiodirektören hade en bland de första NMT telefonerna. Den var släpbar.

På kontoret fanns personsökare bestående av 5 små lampor i en liten rund panel. Dessa paneler fanns i korridorer och i matsalen. Ingenjörerna hade varsin lampkombination. När den egna kombinationen lyste var det Wanda i växeln som hade telefonsamtal. Då uppsökte man närmsta fasta telefon för att svara. Man skulle även svara på telefonsamtal under lunchrasten så därför fanns det en telefonhytt i lunchrummet. Snart var det dock dags för Minicall.

Det var inte enkelt att som ung ingenjör att förmedla informationen om ny teknik. Det fanns inget att jämföra med. Som alltid när det gäller nya funktioner kan man inte ha varken åsikter eller krav. Vi försökte ta fram testprogram för att telegrafisterna skulle kunna påverka lösningen. Ett problem var de olika typerna av tangentbords-layout som en telegrafist skulle kunna hantera. Eftersom kraven var många. Lösningen blev att en av telegrafisterna blev kontaktpersonen som på telegrafistspråk förmedlade och lärde ut funktionerna i det nya systemet.

På radiostationen i Onsala fanns en chef som tyckte det var onödigt att informera den kvinnliga personalen om den nya tekniken som skulle komma till radiostationen. När jag fick vetskap om detta fick jag låna en minibuss där flera kvinnliga tjänstemän från Radiokontoret kunde åka med till Radiostationen i Onsala för information tillsammans med den kvinnliga personalen där.